

Administracyjne postępowanie uproszczone

Przejdź do produktu na ksiegarnia.beck.pl

Wstęp

Przedmiotem niniejszej monografii jest problematyka modelu administracyjnego postępowania uproszczonego. W związku z tym, że nie ma legalnej definicji administracyjnego postępowania uproszczonego, zasadnym jest posłużenie się definicją słownikową tego pojęcia.

Już samo słowo „uproszczyć” jest dość niejednoznaczne i trudne do sprecyzowania. W zredagowanym przez M. Szymczaka i wydanym w 1981 r. słowniku języka polskiego wyjaśniono, że do podstawowych znaczeń pojęcia „uproszczyć” należą: „uczynić coś prostym, mniej skomplikowanym, bardziej zrozumiałym; ułatwić coś”. Następnie wskazano kolejne zastosowanie tego słowa, na nieco innym piętze oceny wartościującej, uproszczyć oznacza też bowiem „ująć coś w sposób prymitywny, powierzchowny”¹. Wydaje się zatem, że analizowane pojęcie niesie ze sobą znacznie więcej niż czyste znaczenie, jawi się ono jako splot kilku sensów, które wpisują się w różnorodną sferę działalności człowieka.

Podobnie niejednoznaczny jest przymiotnik „prosty”, od którego słowo „uproszczyć” pochodzi. „Prosty” staje się przeciwieństwem złożonego, ale pełni też funkcję wskaźnika wartości (*less is more*). Prostota oznacza boskość według św. Tomasza z Akwinu, jak też humanitarną istotę franciszkanów. Jest punktem analizy wielu nauk, tematem mądrości i przysłów, źródłem refleksji literackich, które rozwijają jej czystość i jasność, ale które również odczuwają ryzyko prymitywizmu.

To jednak nie pochodzenie, a rozumienie pojęcia „uproszczyć” wydaje się najbardziej interesujące. Jak akcentuje S. Urbańczyk, przez dodany przedrostek „u” termin „uproszczyć” nabywa znaczenia dokonanego. Posługując się zaś czasownikiem niedokonanym, mowa o „upraszczaniu”, oznaczającym pewien proces². Stąd też pojęcie to znajduje rozmaite użycie, co np. w matematyce uproszczyć ułamek, to skrócić dany ułamek dzieląc jego licznik i mianownik

¹ M. Szymczak (red.), Słownik języka polskiego: R–Ż, Warszawa 1981, s. 611.

² S. Urbańczyk, *Polszczyzna piękna i poprawna*, Warszawa 1963, s. 272.

przez tę samą liczbę³. Innym tego przykładem może być opisywane w fonetyce i fonologii uproszczenie grupy spółgłoskowej, co oznacza zanik jednego ze składników grupy spółgłoskowej⁴.

Pojęcie „uproszczyć” na stałe wpisane zostało też w sferę prawa. W prawie administracyjnym dotyczyć może trzech jego gałęzi: prawa ustrojowego, materialnego i proceduralnego. Zjawisko to dobrze zilustrowano w systemie hiszpańskim. W ustawie z 11.2.2021 r. o uproszczeniach administracyjnych (*Ley de simplificación administrativa – Aragón*) – „uproszczenia administracyjne” zdefiniowano jako inicjatywy mające na celu poprawę jakości regulacji, uproszczenie przepisów, transformację cyfrową sektora publicznego, modernizację i racjonalizację administracji, przegląd, reorganizację i usprawnienie procedur oraz redukcję obciążeń administracyjnych (*Simplificación administrativa: las iniciativas de mejora de la calidad normativa, simplificación normativa, transformación digital del sector público, modernización y racionalización administrativa, revisión, reordenación y agilización de procedimientos y reducción de cargas administrativas*). W rodzimym porządku prawnym ustawodawca takiego pojęcia nie wprowadził, choć obserwacja działalności legislacyjnej prowadzi do wniosku, że podejmowane są działania bliskie wspomnianej koncepcji hiszpańskiej. Według tej idei postępowanie uproszczone stanowiłoby tylko jeden z przejawów uproszczeń w obrębie administracji.

W języku prawnym pojęcie postępowania uproszczonego oznacza stosunkowo nowe tryby postępowania, które różnią się od postępowania zwykłego, opartego na tradycyjnych, utrwalonych konstrukcjach procesowych. Przepisy te zwykle redukują bądź modyfikują niektóre czynności procesowe albo wprowadzają nowe rozwiązania. Zadać wobec tego należy pytanie, co oznaczać może uproszczenie postępowania typu jurysdykcyjnego? Czym właściwie jest administracyjne postępowanie uproszczone? Wobec wieloznaczności analizowanego pojęcia wskazanie wszystkich atrybutów postępowania uproszczonego wydaje się zadaniem skomplikowanym.

Próbę zdefiniowania tego, czym jest postępowanie uproszczone, podjąć chyba można z perspektywy funkcji, które postępowanie to ma pełnić. To właśnie cele, które realizować ma postępowanie administracyjne i poszczególne jego instytucje determinują potrzebę wyodrębnienia postępowania uproszczonego, a zarazem wyznaczają jego cechy charakterystyczne. Z tego powodu de-

³ K. Polański, Słownik syntaktyczno-generatywny czasowników polskich, Wrocław 1990, s. 484.

⁴ S. Dubisz, Uniwersalny słownik języka polskiego: K-Ó, Warszawa 2006, s. 49.

finicja postępowania uproszczonego przybrać może jedynie postać deskryptywnej, opisującej pewien stan rzeczy.

Przypomnieć przy tym należy, że według systematyki *J. Barnes*a postępowanie administracyjne jurysdykcyjne historycznie ukształtowane zostało jako postępowanie pierwszej generacji prowadzone w indywidualnych sprawach administracyjnych i kończące się wydaniem indywidualnego aktu administracyjnego. Klasyczne postępowanie administracyjne jest – jak zaznacza ten autor – „rodzajem postępowania działającym jako narzędzie stosowania prawa przypominającym proces sądowy” (*This kind of procedure works as a law-applying tool that resembles a judicial proceeding*)⁵. Wcześniej na to zagadnienie zwrócił uwagę *E. Rubin*, którego zdaniem orzekanie administracyjne niejako automatycznie przychodzi na myśl konstrukcje właściwe dla procesu cywilnego (*It conceives administrative rulemaking as a form of legislation, and it conceives administrative adjudication as a form of civil trial*)⁶. Relację między tymi postępowaniami trafnie obrazują też słowa *J. Jendrośki*, który postępowanie administracyjne określił jako „młodszą siostrę postępowania sądowego”⁷.

Zaakcentować również należy, że sam termin „jurysdykcja” zapożyczony został z nauki prawa procesowego cywilnego, na określenie administracyjnego postępowania ogólnego⁸. Charakterystyczne reguły procesu sądowego stanowiące tło dla postępowania administracyjnego wyeksponowane zostały pod wpływem praktyki sądów administracyjnych. W Polsce, zwłaszcza w latach 1922–1928, duże znaczenie dla ich ukształtowania miało orzecznictwo NTA.

Nasuwa się w związku z tym pytanie o to, czy postępowanie administracyjne samo w sobie nie stanowi uproszczonego sposobu stosowania prawa w porównaniu do procesu sądowego, w którym według *E.T. Liebmana*, formalizm jest potrzebny znacznie bardziej niż w innej działalności prawniczej (*Il formalismo è necessario nel processo molto più che nelle altre attività giuridiche*)?⁹.

⁵ *J. Barnes*, Three generations of administrative procedures, w: *S. Rose-Ackerman, P.L. Lindseth, B. Emerson* (red.), *Comparative Administrative Law*, Cheltenham 2017, s. 307.

⁶ *E. Rubin*, It's Time to Make the Administrative Procedure Act Administrative, *Cornell Law Review* 2003, vol. 89, s. 189.

⁷ *J. Jendrośka*, Postępowanie administracyjne w kodyfikacjach europejskich państw socjalistycznych, Warszawa 1970, s. 11–12; *J. Jendrośka*, Polskie postępowanie administracyjne, Wrocław 2001, s. 12–13.

⁸ *M. Zimmermann*, Z rozważań nad postępowaniem jurysdykcyjnym i pojęciem strony w kodeksie postępowania administracyjnego, w: *Księga pamiątkowa ku czci Kamila Stefki*, Warszawa–Wrocław 1967, s. 433.

⁹ *E.T. Liebman*, *Manuale di diritto processuale civile. Principi*, Milano 2007, s. 209.

Posługując się metodą komparatystyczną, starałam się ukazać, że taka wizja postępowania administracyjnego właściwa jest już niektórym porządkom prawnym, co np. przyjmuje się w nauce niemieckiej, gdzie administracyjne postępowanie uproszczone traktuje się jako zasadę. Podobną koncepcję przyjęto w niektórych państwach należących do systemu iberoamerykańskiego, gdzie kodyfikacje obejmują jedynie podstawowe założenia procedury administracyjnej podporządkowanej dyrektywom skuteczności, w tym odformalizowania¹⁰.

Interesujące jest to, że potrzeba uproszczenia postępowania widoczna jest już w pierwszych aktach prawnych umożliwiających ujednoczenie zasad postępowania administracyjnego, na co wskazuje np. tytuł ustawy węgierskiej nr XX z 1901 r. o uproszczeniu postępowania administracyjnego. Działań realizowanych na rzecz uproszczenia upatrywać chyba można też w samych zabiegach kodyfikacyjnych podjętych po pierwszej wojnie światowej w Austrii, co potwierdza historia projektu austriackiej ustawy o ogólnym postępowaniu administracyjnym z 1925 r., nad którą debatowano pod szyldem pakietu „ustaw upraszczających administrację” (*Gesetze zur Vereinfachung der Verwaltung*)¹¹. Rozwiązania tej ustawy, w znakomitej mierze ukształtowane pod wpływem działalności orzeczniczej utworzonego w 1875 r. wiedeńskiego Trybunału Administracyjnego (*Verwaltungsgerichtshof*), odzwierciedlenie znalazły w ustawodawstwie państw sukcesji austriackiej – w tym Polsce – jak również w ustawach federalnych np. w RFN (1976 r.) oraz w Portugalii (dekret z 1991 r.)¹².

Nasuwa się konstatacja, że walor uproszczenia wpisany był w model postępowania administracyjnego niemal „od zawsze”. Nie inaczej rozumieć należy sens wzorowanego na koncepcji austriackiej Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22.3.1928 r. o postępowaniu administracyjnym¹³ oraz kontynuującej jego zamysły ustawie z 14.6.1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego¹⁴.

¹⁰ Z. Kmiecik, *Zarys teorii postępowania administracyjnego*, Warszawa 2014, s. 40; A. Brewer-Carías, *Principios generales del procedimiento administrativo: hacia un estándar continental*, w: C. Steiner (red.), *Procedimiento y justicia administrativa en América Latina*, México 2009, s. 185.

¹¹ L. Rathmanner, *Administrative Procedure in Austria – from the Monarchy to the Republic*, w: Z. Kmiecik (red.), *Administrative Proceedings in the Habsburg Succession Countries*, Łódź–Warszawa 2021, s. 64.

¹² Z. Kmiecik, *Zarys teorii*, s. 51.

¹³ Dz.U. Nr 36, poz. 341.

¹⁴ Dz.U. Nr 30, poz. 168 ze zm.

W toku rozwoju przepisów o postępowaniu administracyjnym trudno jednak nie dostrzec tendencji do stopniowego rozbudowywania i uszczegóławiania przedmiotu uregulowań, na co wskazuje już sama liczba jednostek redakcyjnych KPA. Pierwotny projekt KPA zawierał 186 artykułów, a obecnie liczy on około 80 artykułów więcej. Tymczasem projekt PostAdmR liczył około 60 artykułów, a po ponownym przeredagowaniu składał się on ze 123 artykułów¹⁵. Bez postanowień przejściowych, wprowadzających i końcowych, PostAdmR liczył jedynie 110 artykułów. Zastanawiająco na tym tle jawi się liczba podstawowych jednostek redakcyjnych ustaw wiodących z zakresu postępowania administracyjnego innych porządków prawnych rozwijanych pod wpływem tradycji austriackiej, co np. Słowacji (85), Chorwacji (171) i Czech (184).

Wzmocnieniu stopnia spójności wewnętrznej KPA bez wątpienia nie służą liczne nowelizacje tego aktu; w latach 1990–2022 było ich ok. 60. Już sama ich ilość obrazować może trudności w posługiwaniu się przepisami KPA. Podejmowanie aktywności legislacyjnej uzasadnia się wieloma czynnikami, które najogólniej sprowadza się do poprawy uregulowań kodeksowych. W ich wyniku gwarancje oferowane przez procedury administracyjne w relacjach między jednostką a organami administracji ulegały stopniowemu pogłębieniu, co realizowano kosztem elastyczności i szybkości postępowania administracyjnego. To jednak z całą mocą podkreślić należy, że KPA spełniał swoją podstawową funkcję przez wiele lat, zwłaszcza w czasach, gdy brak było sądownictwa administracyjnego.

Zadać można pytanie – czy ustawodawca w wyniku fragmentarycznych nowelizacji tego aktu nie zatracił wartości towarzyszących pierwotnym zabiegom kodyfikacji? Wreszcie, czy próba doskonalenia prawa, nie jest przyczyną jego skomplikowania?

Z całą pewnością niniejsza książka nie odpowie na wszystkie zasygnalizowane problemy. Niektóre z nich są na tyle ogólne, że wykraczają poza zakres przedmiotowy planowanej analizy. Jednym z celów niniejszej monografii jest weryfikacja tego, czy obserwowana obecnie działalność ustawodawcy polegająca na uproszczeniu postępowania administracyjnego nie stanowi przejawu potrzeby powrotu do tych wartości, które legły u podstaw pierwszych kodyfikacji.

¹⁵ R. Hausner, *Geneza rozporządzenia Prezydenta RP o postępowaniu administracyjnym*, *Gazeta Administracji i Policji Państwowej* 1933, Nr 15, s. 501; W. Czaplinski, *Nowe prawo o postępowaniu administracyjnym*, Warszawa 1929, s. 5.

Zasadniczym impulsem do podjęcia rozważań poświęconych administracyjnemu postępowaniu uproszczonemu było dodanie w 2017 r. do Kodeksu postępowania administracyjnego przepisów poświęconych postępowaniu uproszczonemu (art. 163b–163g KPA). Jak się okazuje, postępowania uproszczone nie są instytucją nową w polskim porządku prawnym. Tak np. z mocy ustawy z 24.5.2000 r.¹⁶ postępowanie uproszczone uregulowano w postępowaniu cywilnym (art. 505¹–505¹⁴ KPC). Wcześniej, bo z mocy ustawy z 6.6.1997 r. – Kodeks postępowania karnego¹⁷ uregulowano postępowanie uproszczone w postępowaniu karnym (art. 468–484 KPK). Tryb ten przewidziano także w ramach postępowania sądownoadministracyjnego (art. 119–122 PrPSA). Już samo to prowokuje pytanie o to, jakie cechy zadecydowały o tym, że przewidziano ten tryb w ramach postępowania administracyjnego oraz czy był to właściwy moment na wprowadzenie tego typu regulacji?

Posługując się metodami komparatystyczną, historyczną i dogmatyczną starałam się odnaleźć prawidłowość w rozwoju procedur uproszczonych. W pierwszej kolejności analizie poddano uregulowania państw sukcesji monarchii austro-węgierskiej. Obecnie idea uproszczenia postępowania administracyjnego znajduje wiele dróg realizacji, a jej oblicza wydają się niejednorodne. Z tego powodu zbadane zostały również niektóre rozwiązania aktualne dla systemów wzorowanych na porządku hiszpańskim. W toku rozwoju przepisów o postępowaniu administracyjnym doszło do momentu, gdy koncepcja procedury uproszczonej zyskała wymiar powszechny. Odwołanie się do komparatystyki ma na celu ukazanie różnic i podobieństw między tymi porządkami w celu odkrycia sensu uregulowań rodzimych. Posłużenie się tą metodą ma też stanowić cenne źródło refleksji dla identyfikacji rozwiązań możliwych do zaadaptowania w porządku polskim¹⁸.

Zarazem zastanowienia wymaga, w jakich warunkach postępowanie uproszczone może znajdować zastosowanie? Czy przesłanki załatwienia sprawy w postępowaniu uproszczonym formułowane są w sposób podobny do

¹⁶ Ustawa z 24.5.2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554).

¹⁷ Dz.U. Nr 89, poz. 555 ze zm.

¹⁸ F. Longchamps, Z badań porównawczych w dziedzinie prawa. Refleksja metodologiczna, Acta Universitatis Wratislaviensis, Prawo XXXII, Wrocław 1970, reprint, w: Z. Kmiecik (red.), Franciszek Longchamps de Bériér. Pisma wybrane z lat 1934–1970, Warszawa 2019, s. 418.

tych, które zostały ulokowane w KPA? Czy istnieją jakiegokolwiek uniwersalne konstrukcje postępowania uproszczonego?

Postawione pytania wydają się przydatne dla ustalenia tego, czy istnieje model administracyjnego postępowania uproszczonego. W odwołaniu do dorobku *J. Wróblewskiego* posłużono się pojęciem modelu w znaczeniach teoretycznym i normatywnym. Model teoretyczny stanowi wolny od ocen opis wyodrębnionego fragmentu rzeczywistości¹⁹. Pełni on przede wszystkim funkcje poznawcze. Przez ujęcie modelowe administracyjnego postępowania uproszczonego rozumiem elementy i instytucje składające się na to postępowanie, umożliwiające swobodną jego komunikację. Nieco inne funkcje pełni model normatywny, bo wyznacza on jak owa rzeczywistość powinna się kształtować. Model normatywny dostarcza kryteriów oceny, ale też podaje konkretne kierunki rozwiązań, formułując warunki minimalne, które prawodawstwo powinno spełniać²⁰. Wobec tego zapytać należy, czy ustawodawcy udało się ulokować normatywny model postępowania uproszczonego w Kodeksie?

Posługując się metodą dogmatyczną, warto byłoby zastanowić się, czy uregulowania KPA o postępowaniu uproszczonym tworzą spójny system i wydają się konstrukcją przemyślaną. Odpowiedź na to pytanie nie jest oczywista, chociażby z tego powodu, że w KPA ustanowiono wiele przepisów stanowiących przejaw uproszczenia postępowania administracyjnego poza rozdziałem 14 działu II, o czym mowa dalej. Obserwacja ta skłoniła do pytania o to, czy nie operujemy jedynie pewną konwencją, która nie ulega prostym zabiegom porządkującym?

Współcześnie administracyjne postępowanie jurysdykcyjne uregulowane w KPA w naturalny sposób daje się podzielić na zwykłe i uproszczone. W niniejszej pracy pojęciem „tryb zwykły” posługuję się dla określenia postępowania administracyjnego unormowanego przez przepisy działu II KPA, z wyłączeniem rozdziału 14. W pierwszej kolejności warto jednak zapytać, w jakim celu dokonano nowelizacji i włączenia przepisów postępowania uproszczonego do KPA? Czemu ma służyć prowadzenie postępowania w trybie uproszczonym? Czy chodzić może o odformalizowanie postępowania administracyjnego?

Nie ulega wątpliwości, że podjęta przez ustawodawcę próba kodyfikacji postępowania uproszczonego nie należała do zadań łatwych. Wymagała ona oceny obowiązujących konstrukcji pod względem użyteczności w realizacji sta-

¹⁹ *J. Wróblewski*, *Teoria racjonalnego tworzenia prawa*, Wrocław 1985, s. 66.

²⁰ *J. Wróblewski*, *Sądowe stosowanie prawa*, Warszawa 1988, s. 37.

wianych procedurze celów. Jeżeli zaliczane do nich sprawność, szybkość wysuniemy na plan pierwszy, wówczas okazać się może, że mające je realizować konstrukcje procesowe kolidować mogą z gwarancjami proceduralnymi strony. Wypełnienie tych ostatnich nierzadko wymaga czasu i określonego poziomu zaangażowania administracji. Uwagi te skłaniają do rozważenia kwestii ewentualnych zagrożeń wobec standardów rzetelnego procesu. Czy i w jaki sposób można tego rodzaju ryzyka eliminować bądź choćby zminimalizować? Jak wyglądać powinna regulacja administracyjnego postępowania uproszczonego? W tym zakresie wydaje się, że kluczowe znaczenie ma wizja tego, jak powinna być ukształtowana relacja pomiędzy trybem zwykłym a uproszczonym. Rozstrzygnięcie tej kwestii wpływa bowiem na zakres rozumienia i istotę postępowania uproszczonego, które odpowiednio przyjąć może rolę zasady lub jedynie wyjątku.

Równie istotne jest przy tym pytanie o relację pomiędzy unormowaniem kodeksowym a regulacjami autonomicznymi, a zwłaszcza o zakres zastosowania kodeksu. Wraz z wejściem w życie przepisów rozdziału 14 działu II KPA nie dodano bowiem do uregulowanych w innych ustawach postępowań uproszczonych odesłań, o których mowa w art. 163b § 1 KPA. Tymczasem przepisy te kształtują postępowanie administracyjne w sposób odmienny od kodeksowego, często ograniczając niektóre czynności procesowe, a niekiedy przyjmują nawet nazwę, która sugerowałaby realizację idei uproszczenia, tak np. art. 21 PrFarm (uproszczona procedura dopuszczenia do obrotu produktów leczniczych).

Wskazać należy, że współcześnie większość ustaw prawa materialnego zawiera przepisy o charakterze *lex specialis* w stosunku do KPA, w tym wiele z nich zdaje się spełniać funkcje charakterystyczne dla procedury uproszczonej. Jako *lex specialis* wyłączają one w jakimś zakresie stosowanie przepisów kodeksu. Nasuwa się w związku z tym potrzeba analizy wybranych unormowań ulokowanych poza kodeksem. Osiągnięciu wskazanego celu posłuży metoda analityczno-prawna, która polega na próbie ustalenia treści norm prawnych i zbadania ich związków z kodeksowym postępowaniem uproszczonym, jak też wydobycia idei przewodnich tych konstrukcji (celów, którym ma ono służyć).

Zgłębienie tych uregulowań wydaje się niezbędne w celu weryfikacji podniesionej tezy o roli zabiegów kodyfikacyjnych w zakresie trybu uproszczonego. Wątpliwości co do tego, czy był to zabieg potrzebny, rysuje już brak dostępnych orzeczeń sądów administracyjnych dotyczących decyzji administra-

cyjnych rozpatrywanych w reżimie przepisów rozdziału 14 działu II KPA²¹. Dane te sugerują, że od 2017 r. tryb ten nie znajduje szerokiego zastosowania w praktyce.

Sformułowany problem badawczy wynika z niedostatków zidentyfikowanych w nauce postępowania administracyjnego. W rodzimej literaturze zagadnienie to nie cieszy się szczególnie dużą uwagą. Tematyka ta oprócz opracowań artykułowych oraz komentarzy do KPA nie doczekała się wyczerpującej analizy. Na uwagę zasługują artykuły Z. *Kmieciaka* pt. „Koncepcja trybu uproszczonego w postępowaniu administracyjnym ogólnym” (2014), L. *Klat-Werteleckiej*, H. *Knysiak-Sudyki* pt. „Model administracyjnego postępowania uproszczonego” (2016) i M. *Jaśkowskiej* pt. „Postępowanie uproszczone w kodeksie postępowania administracyjnego i w prawie o postępowaniu przed sądami administracyjnymi” (2018). Niedawno bibliografię poszerzył artykuł W. *Piątka* pt. „Uproszczenia w postępowaniu administracyjnym z perspektywy 60-lecia kodeksu postępowania administracyjnego” (2020). Prace te, choć stanowią cenny wkład do nauki postępowania administracyjnego, to jednak z oczywistych względów nie omawiają zakreślonej w tytule niniejszej monografii tematyki w sposób wyczerpujący.

W literaturze zagranicznej zagadnienie to cieszy się nieco większą uwagą, wskazać przy tym można opracowania, takie jak np. L. *Torchia* „La modernizzazione del sistema amministrativo: semplificazione e decentramento” (1997), S. *Cassese* „La semplificazione amministrativa e l’orologio di Taylor” (1998), M. *Clarich* „Modelli di semplificazione nell’esperienza comparata” (1998), R. *Ferrara* „Le «complicazioni» della semplificazione amministrativa: verso un’amministrazione senza qualità?” (1999), F. *Patroni Griffi* „La «fabbrica delle leggi» e la qualità della normazione in Italia” (2000), V. *Cerulli Irelli*, F. *Luciani* „La semplificazione dell’azione amministrativa” (2000), G. *Vesperini* „Che fine ha fatto la semplificazione amministrativa?” (2006), B. *Carotti*, E. *Cavalieri* „La nuova semplificazione” (2009), A. *Natalini*, G. *Tiberi* „La tela di Penelope. Primo Rapporto Astrid sulle semplificazione legislativa e burocratica” (2010), G. *Vesperini* „Note a margine di una recente ricerca sulla semplificazione amministrativa” (2010), S. *Pellizzari* „Make it better and simpler. Semplificazione amministrativa e principio di semplicità dell’azione dei pubblici poteri, nell’ambito dell’ordinamento dell’unione europea” (2012), R. *Lombardi* „Semplificazione amministrativa e certezza dei tempi dell’agire amministra-

²¹ Dane zostały opracowane w oparciu o Centralną Bazę Orzeczeń Sądów Administracyjnych oraz systemu informacji prawnej Lex i Legalis.

tivo” (2013), *M. Ainis* „La semplificazione complicante” (2014), *N. Rangone* „Semplificazione amministrativa” (2014).

Z całą pewnością szerszego kontekstu niż w rodzimym piśmiennictwie nadają temu zagadnieniu także artykuły o rodowodzie francuskim, co np. *P. Gonod* „France – fonctions et buts de la procédure administrative: nouveaux problemem et nouvelles solutions” (2011). W analizie wątku historycznego pomocne były też prace o rodowodzie węgierskim, co np. *I. Turkovics* „A hatóság jogorvoslatok fejlődésének története” (2017), *C. Molnár* „The Hungarian Road to Codification of Administrative Procedures”; jak też austriackim, np. *L. Rathmanner* „Administrative Procedure in Austria – from the Monarchy to the Republic” (2021).

Niniejsza książka stanowi zmodyfikowaną wersję rozprawy doktorskiej obronionej na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego w czerwcu 2022 r. W monografii uwzględniono stan prawny na 2.1.2023 r.

Pragnę w tym miejscu szczerze podziękować Pani Promotor – *dr hab. Joannie Wegner, prof. UŁ* – za opiekę naukową i okazaną pomoc. Serdecznie dziękuję też Recenzentom – *dr hab. Ewie Szewczyk, prof. UZ* i *dr hab. Mariuszowi Boguszowi, prof. UG* – za cenne uwagi i zachętę do opublikowania pracy.

Monika Dudek

[Przejdź do księgarni →](#)

ksiegarnia.beck.pl